



▲ Geert Takken tussen zijn koeien. FOTO THEO PEETERS

‘Geen spijt van overstap naar biologisch boeren’

Meer bloemen en kruiden in de wei. Een van de maatregelen die biologisch melkveehouder Geert Takken uit Oeffelt nam. De veestapel werd kleiner, maar de koeien hebben wel meer grond waarop ze grazen.

Twan Dohmen
Oeffelt

Van een traditionele melkveehouderij is Geert Takken met zijn bedrijf aan de Krolhoek drie jaar geleden overgestapt op een biologische bedrijfsvoering. Van een vergunning voor 199 koeien op 30 hectare kromp de veestapel naar 70 koeien en veel meer grond, nu 100 hectare.

„Ik wilde het anders gaan doen. Ik was de trots op mijn bedrijf kwijt. Ben toen mijn gevoel achterna gegaan. Ik zag ook de concurrentie in de traditionele landbouw toenemen en de winstmarges kleiner worden.”

„Ik houd van het boerenleven en wist al jong dat ik later boer wilde worden. Met mijn vader ging ik mee om op het land te werken”, vertelt de 40-jarige Takken bij zijn koeien in de wei, die nog even mogen genieten van de buitenlucht voordat ze op stal gaan.

De boerderij is vier generaties lang in handen van de familie. Op een plek dicht bij natuurgebieden, zoals De Vilt en de Maasheggen, waar veel veranderde. Zo kwam er de Unesco-status voor de Maasheggen en Oeffelter Meent werd Natura 2000-gebied.

Met extra bescherming van de natuur tot gevolg. „Ik voelde mij verantwoordelijk mijn bedrijf in te

passen in die veranderingen. Zo ben ik in 2020 een biologische boer geworden.”

Met meer land en minder dieren kan Geert Takken vooruit. „Ik wil ook samenwerken met mijn directe omgeving, zoals de natuurorganisatie en particulieren met grond in de buurt.”

Staatsbosbeheer

Zo houdt hij de percelen bij van Marius Grutters, de kenner van de Maasheggen. Verder zijn er afspraken gemaakt over het beheer van de landbouwgronden van Staatsbosbeheer. Dat laatste leverde zijn bedrijf de status op van ‘natuurinclusief’.

Dus geen kunstmest of chemische bedrijfsmiddelen gebruiken en minder krachtvoer geven aan de koeien en blijven investeren in biodiversiteit. Zo zijn graslanden ingezaaid met kruiden en wordt het maaien en begrazen afgestemd op de natuur. „Een kan-

telpunt”, noemt hij de afgelopen jaren. „Ik had met mijn vader 90 melkkoeien en jongvee.”

Takken zag jaren geleden al tijdens stages in het buitenland hoe grote boerenbedrijven werkten. Of beter gezegd: hij kwam tot nieuwe inzichten. „In Amerika zijn er megabedrijven met 2000 of meer koeien, die het hele jaar geen buitenlucht zien. In Nieuw Zeeland is het aantal dieren nog veel groter per bedrijf, maar staan ze wel altijd buiten. In Polen en Denemarken werken boeren die vergelijkbaar zijn met ons.”

„Bij grote bedrijven gaat een boer volledig in zijn werk op. Ik vind dat je ook als boer een balans moet zoeken tussen werk en privé. Ik heb drie kinderen en een partner waar ik rekening mee heb te houden.”

„Het gaat mij niet om de hoogste melkproductie. Mijn land moet bij mij passen, ik moet daar op mijn manier kunnen werken. Ik ben een vakman, vind het werken op het land leuk, op de tractor of tussen mijn koeien. Met daarnaast een sociaal leven met mijn gezin.”

„Ik ben geen geitenwollensokkenfiguur”, benadrukt hij. „Mijn eigen proces naar biologisch was heftig en soms moeilijk, maar ik heb er geen enkele spijt van.”

Uitdagingen zijn er nog genoeg. Zo wil Takken overstappen van het Holstein-ras naar robuuste Oostenrijkse bergkoeien, het Fleckvieh-ras. Deze koeien zijn gewend aan kruidenrijke graslanden, wat prima past bij extensieve en natuurgerichte begrazing. „Ons streven is meer bloemen in de weilanden, meer insecten en vogels en een gezonder landschap.”



Ik was de trots op mijn bedrijf kwijt. Ben toen mijn gevoel achterna gegaan

– Geert Takken